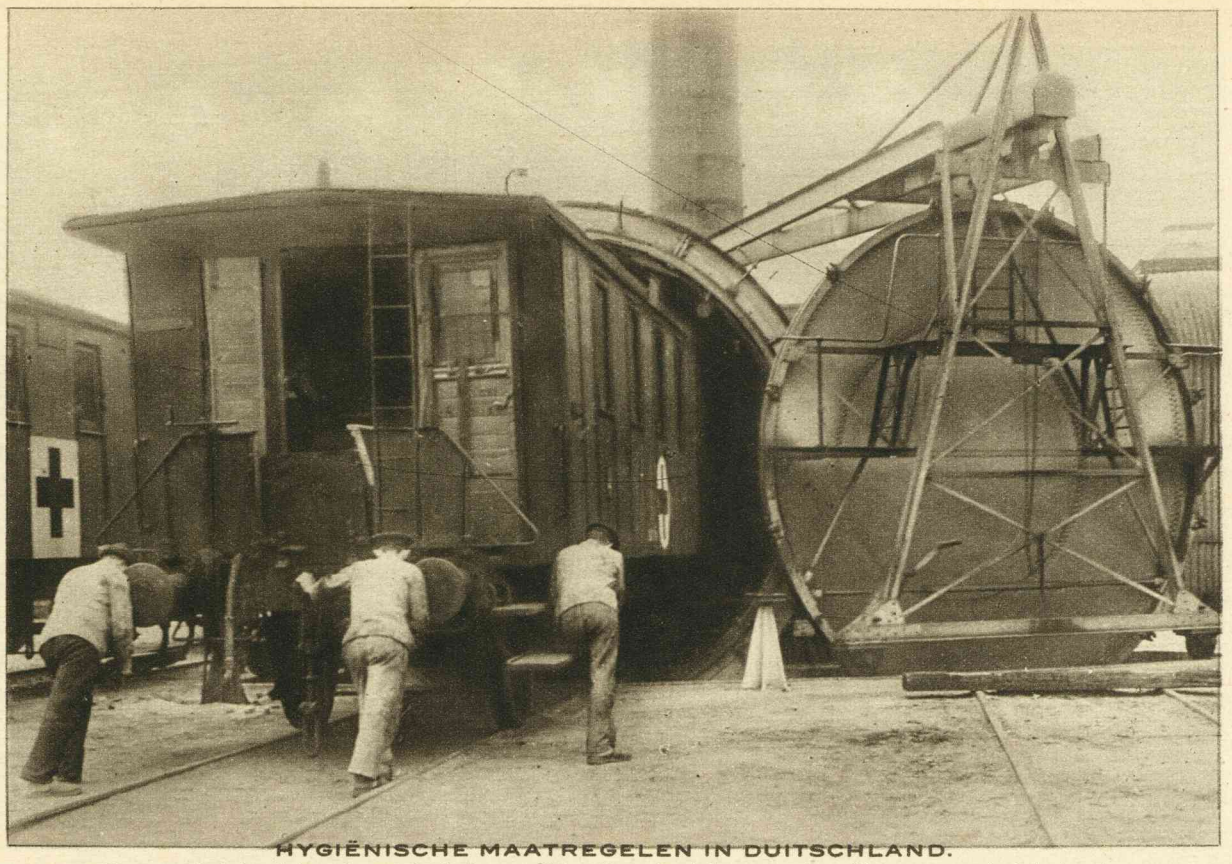
Het gele Jasje

DOOR SISSY V. MARXVELDT

Het was een Donderdagmorgen, 'n regenachtigeDonderdagmorgen, toen ik den brief van Hans kreeg, waarin hij schreef, dat hij Zaterdag zou komen. Hans was mijn verloofde, en woonde in de stad; ik resideerde in een „durrepie" zooals Hans plagend mijn geboorteplaats geliefde te noemen. Aan het slot van den brief schreef hij: „'t Is te hopen, dat het weer beter wordt dan het nu is. 't Giet compleet, en ofschoon het héél gezellig is knusjes thuis te zitten, een wandeling naar buiten is toch ook niet te versmaden, wat jij meid? Enfin, ik zal er me op kleeden, zoodat er weinig aan me te bederven zal zijn."

„Wat schrijft Hans?" vroeg Moeder.

„Hij komt Zaterdag... en.... hij gaat er zich op kleeden," zei ik.

HYGIËNISCHE MAATREGELEN IN DUITSCHLAND.
Een van het front terugkeerende trein wordt in zijn geheel in een ontsmettingsoven gedesinfecteerd.

„Misschien knapt het tegen twaalven wel op." En ik bedacht, dat als het opknapte, Hans toch in regen-tenue zou verschijnen; hij zat nu al in den trein, en dat was haast nog erger. Ik zei dit tegen Moeder, die haar schouders ophaalde met een laconiek: „Ja, maar wat wil je dan eigenlijk!"

Wat ik wilde, wist ik zelf niet. Tegen twaalven knapte het weer inderdaad op; het zonnetje kwam flauwtjes door, en om één uur stapte ik met een herlevende hoop in mijn hart, langs de modderige wegen van ons dorp, naar het station.

Misschien was het maar plagen van Hans geweest, misschien zou hij er toch wel tiptop uitzien. Met véél zelf-kennis bekende ik mezelf, dat ik graag met Hans „geurde", die veel meer „gentleman" was, dan de heeren die ons dorp opleverde. Maar als hij nu in dat malle regenjasje kwam, dat hem beslist „idioot" stond, dan wist ik, dat er door mijn kennissen gefluisterd zou worden: „Wat zag die verloofde van Ada Verwey er uit, hè! Bespotboven om zijn brief te beantwoorden, kleedde mijn epistel heel diplomatiek in, vertelde hem, dat Zondagavond een operette-gezelschap uit de stad in ons dorp zou komen spelen, waar ik dolgraag heen wilde, en dat hij dus in elk geval er voor zorgen moest er zeèr toonbaar uit te zien. Toen ik den brief gepost had, vond ik de uitdrukking „zéér toonbaar" niet op haar plaats. Zou ik er nog een briefkaartje over heen sturen? Maar dat was toch ook al te gek.

„Kind, wat heb je toch?" vroeg Moeder die mij met een echt verveeld gezicht door het huis zag ijsbeeren.

„Och, die Hans ook. In dat malle gele jasje."

Moeder schudde haar hoofd. „Wat ben je ontzettend kinderachtig, Ada."

Ik vatte meteen vuur. — „Ja, u hebt makkelijk praten, u hecht niet aan die uiterlijkheden. — Ik wel. Ik zie Hans graag op zijn leukst. En u weet, dat die gummi-jas hem mònsterachtig staat! Veel te krap en te kort. En dan dat àkelige groene pak!"

Ik deed zóó hard de klep van de piano open, dat de buste van Mozart omrolde. Ik greep ze nog bijtijds.

„Kind, kind, bedaar een beetje," zei Moeder verontwaardigd. „Wat bezielt je toch. 't Kan best Zaterdag het mooiste weer van de wereld zijn."

In mijn teleurstelling had ik aan die mogelijkheid heelemaal niet gedacht. De woorden beurden mij op, en in m'n muziek vergat ik mijn vervelende bui, en werd ik hoopvol gestemd. Natuurlijk kon het Zaterdag „het mooiste weer van de wereld" zijn.

— Zaterdagmorgen góót het, de regen stróómde neer. De barometer stond slechter dan slecht, op „storm", en hoe ik ook er op hamerde, hij wou niet vooruit. Geen klein, luttel kansje op het doorbreken van het zonnetje. Mismoedig staarde ik in den tuin, die er kaal-viezig uitzag; ik had kunnen huilen van spijt en teleurstelling om het nare weer. Moeder, die nog een beetje ouderwetsch is, zei troostend:

DE OOSTENRIJKSCHE TROONOPVOLGER AAN HET OOSTELIJK FRONT.
Aartshertog Karel Frans Jozef en Generaal-veldmaarschalk Prins Leopold van Beieren voor het hoofdkwartier van laatstgenoemde aan 't Oostelijk front.

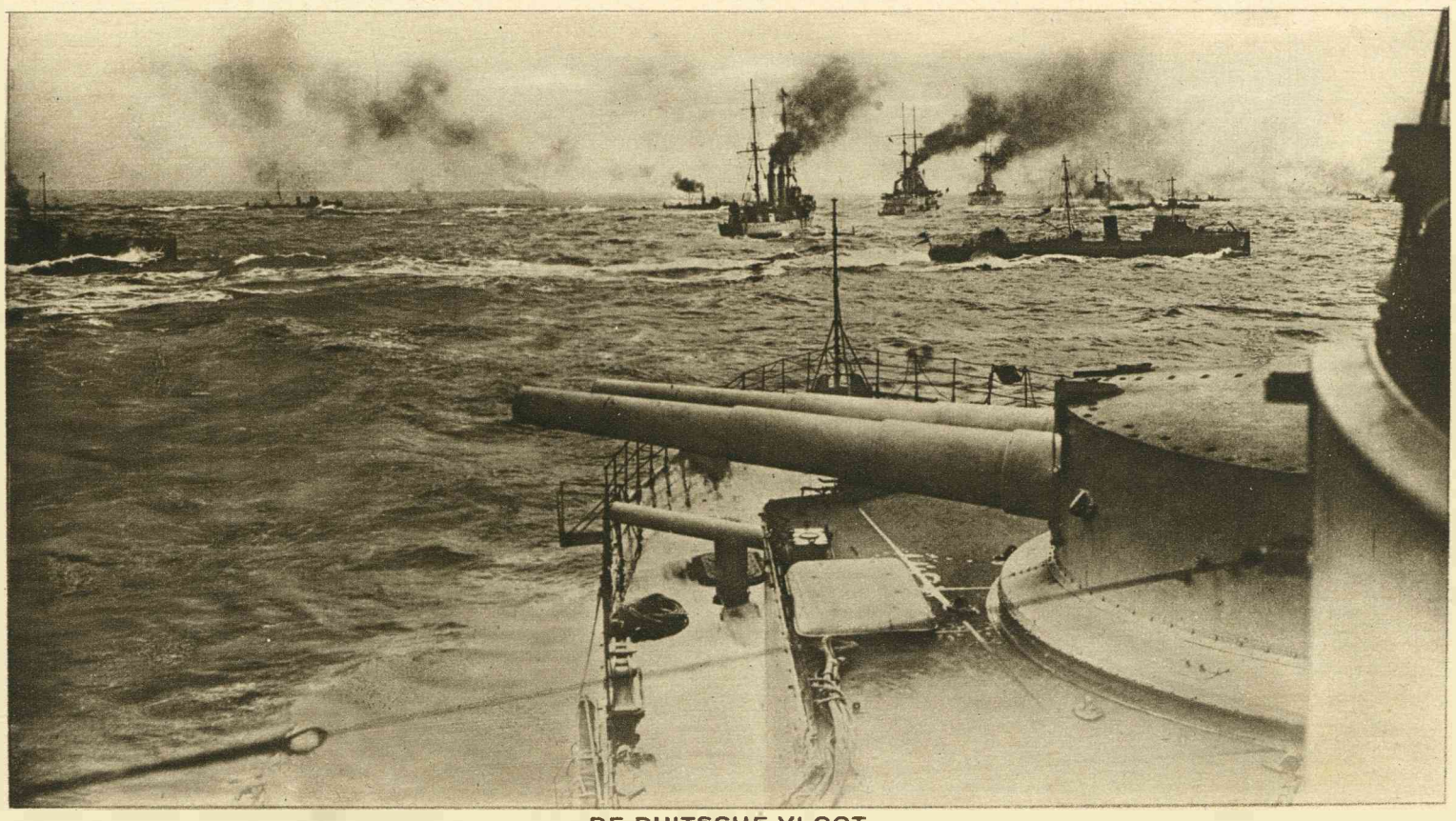
DE DUITSCHE VLOOT.
Zooals de persberichten reeds meldden, heeft een Duitsch eskader verleden week een tocht op de Noordzee ondernomen, waarbij het vooraf gegaan werd door torpedobooten en onderzeeërs als voorposten. Onze foto geeft een torpedoboot, die ter verkenning vóór de flotille uitstoomt.

„Hè, wat?" verwonderde Moe zich.

„Hij gaat èr zich òp klèèdèn!" herhaalde ik zonder verderen uitleg.

Moe begreep niets van den fatalen inhoud dier woorden. Ik des te beter. Ik wist, dat ze beteekenden, dat Hans zijn gele regenjas zou aantrekken, zijn leelijk, krap gummi-jasje, dat ik haatte, en dat hij zijn bronskleurige pak aan zou hebben, dat ik, zoo mogelijk nog meer verfoeide. En natuurlijk zou hij ook een hoed opzetten, die er „tegen kon", want ik kende Hans z'n minachting voor parapluies. En inwendig kermde ik!

Ik trok naar

DE DUITSCHE VLOOT.
Het Duitsche eskader, dat in de Noordzee manoeuvreerde, zonder echter met den vijand te zijn slaags geraakt.

telijk!" — En dàt idee kon ik niet uitstaan. — Toch voelde ik wel, dat mijn gedachten niet bijzonder hoogstaand waren, maar ik was nu eenmaal een doodgewoon, alledaagsch meisje.

Het stationnetje leek grauwig en verlaten, er waren géén passagiers. De chef, die me kende riep tegen me, dat de trein op tijd zou zijn. Daarom ging ik meteen maar op het perronnetje kijken of ik hem nog niet zag aankomen.

De chef lachte plagend. Ik lachte ook. Ik kreeg schik in alles, in het ouderwetsche stationnetje met z'n kolossaal groote kachel in de wachtkamer; in de zon, die heele-